

Medlem i fokus**Namn:** Kicki Lindgren**Ålder:** 32 år**Bor:** Järfälla**Familj:** Sambon Thomas, bonussonen Oscar 13 år**Medlem sedan:** 2005**Andra medlemskap:**

Greenpeace, Peta, WWF, Orangutang survival, WSPA, Naturskyddsföreningen, Plan.

Blir glad av:

Små saker som att folk läser vad jag skriver på min blogg, att känna att folk bryr sig om det jag tycker är viktigt.

Mat jag gärna lagar:

Gillar att göra olika röror, till exempel av champinjoner och squash.

Djur jag känner för:

Isbjörnar och pingviner. För att de snart är borta.

Fråga som engagerar:

Björnarna som tappas på galla i Asien. Det känns så sjukt.

FOTO: LOUISE CEDERLÖF

Hos Kicki Lindgren ligger Djurens Rätt alltid på bordet för besökare att bläddra i.

Med hjärta för djuren

Hon har en osviklig talang för att nosa upp orättvisor, är medlem i fler organisationer än hon kan räkna, bloggar och uppmärksammar hot mot djur och natur på sin facebookside. Kicki Lindgrens minsta bekymmer är att hon aldrig mer kommer att ta sig fram utan rullstol.

Om man i början av sina tonår plötsligt blir sjuk, när livet är som mest intensivt, tatueringarna ristas och drömmarna om fotografiyrket håller på att ta form. Om balansproblemen inte längre går att blunda för och sjukdomen dag för dag knaprar på ens muskler. När rullstol och hjälpbehov dygnet runt blir en realitet. Om man redan sett nära och kära avlida i samma sjukdom.

Hur orkar man då lyfta blicken mot hajarna, björnarna, sälarna, orangutangerna, luften, jorden? Kicki Lindgren vet inte om hon orkar. Men hon engagerar sig ändå. Hon står inte ut med att någon ska fara illa på en annans bekostnad.

– Ända sen jag var liten har jag inte tyckt om egoister. Och nu, som handikappad, känner jag mig ännu mer delaktig med djuren. Vi är så utsatta och utelämnade.

Efter att Kicki i 16-årsåldern blev sjuk pluggade och levde hon länge på bidrag. Men så träffade hon Thomas, flyttade till Stockholm och fick jobb.

– Plötsligt hade jag några kronor över varje månad. Jag kunde börja hjälpa andra.

Hon kallar Thomas för sin själsfrände i engagemanget för djur och natur. De äter vegetariskt, även om han nog helst velat ha vegankost.

– Men det blev lite för spartanskt för mig, säger Kicki.

Det är inte någon självklart bra kombination att vara vegetarian och handikappad. Att hitta en handikappanpassad vegetarisk restaurang är till exempel svårt.

– Men det är en tröst att veta att jag gör vad jag kan.

Thomas och Kicki träffades på ett föreningsmöte, han hade två söner med Friedrichs ataxi liksom Kicki, varav en innan han fyllt sexton år dog till följd av sjukdomen. En laddad fråga för den som är sjuk och djurvän är djurförsökens vara eller inte vara. Kicki berättar om hur hon på forskarkonferenser fått se rättor, framavlade med hennes sjukdom, famla omkring. Hur hon suttit och gråtit framför bildskärmen, omgiven av stolta forskare. Här finns inga enkla svar.

Beata Hansson

Något som får Kicki särskilt varm om hjärtat är hennes lilla fadderorangutang Kesi. Jägare sköt hennes mamma men fick inte loss Kesi där hon klamrade sig fast, utan högg helt sonika av armen som krampaktigt höll tag i mamman. Nu lever hon på ett hem för att i sinom tid föras ut i djungeln.

Friedrichs ataxi innebär en förlust av koordination i ben och armar. Även sluddrigt tal och hjärtproblem är vanliga. Sjukdomen är ärftlig och förvärras gradvis – ofta blir den sjuke rullstolsburen i unga år.